

32è.

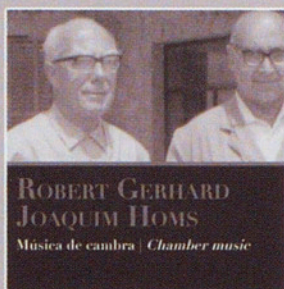
fm
tm

FESTIVAL
de MÚSIQUES
de Torroella de Montgrí

Del 21 de juliol al 23 d'agost de 2012

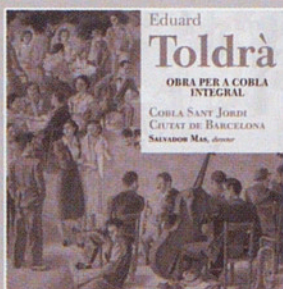
Membre de l'Associació Europea de Festivals
Declarat Festival Estratègic per la Generalitat de Catalunya

www.festivaldetorroella.com

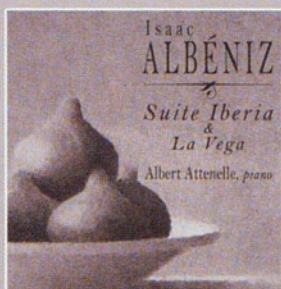
**ROBERT GERHARD
JOAQUIM HOMS**

Música de cambra | Chamber music
D. Ballesteros, violí
C. Barrios, clarinet
G. Díaz-Jerez, piano

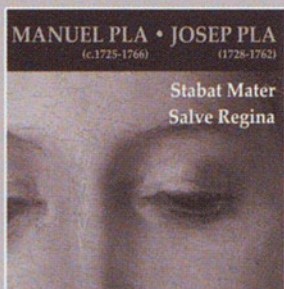
EDUARD TOLDRÀ

Obra per a cobla
Cobla Sant Jordi
S. Mas, direcció

ISAAC ALBÉNIZ

Suite Iberia & La Vega
A. Attenelle, piano

**MANUEL PLA
JOSEP PLA**

R. Andueza, P. Bordas
Orquestra Barroca
Catalana
O. Centurioni, direcció

JULI GARRETA

Impressions simfòniques
& Les illes Medes
OBC. M. Ortega, direcció

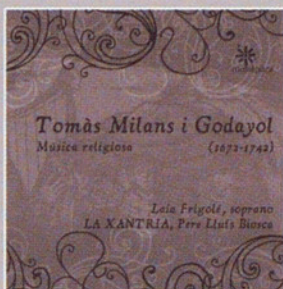
RAMON HUMET

Música del no ésser
JONC, Grupo Enigma
OBC, BCN 216

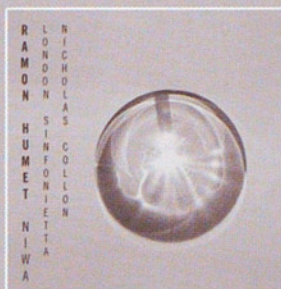
**MÚSICA D'ORGUE A
CATALUNYA**

Segles XX i XXI
J. de la Rubia, orgue

TOMÀS MILANS

Música vocal religiosa
La Xantria
P. Ll. Biosca, direcció

RAMON HUMET

Niwa Música de cambra
London Sinfonietta
N. Collon, direcció

32è.

lm
fm

Dimarts 7 d'agost / 22 h
Església de Sant Genís

Isabelle Fauts, violí
Alexander Melnikov, piano

Obres de Debussy, Fauré i Szymanowski.

Comentari del programa

El programa del concert d'aquesta nit, d'alta exigència tant per als intèrprets com per al públic, presenta un fil conductor molt clar: la contemporaneïtat general dels autors i la contemporaneïtat gairebé estricta de tres de les quatre peces que escoltarem. En efecte, la Sonata de Debussy es va estrenar el maig de 1917, la Segona sonata de Fauré es va estrenar el novembre del mateix any i els Mites de Szymanowski daten de 1915. L'única peça del programa que s'escapa d'aquest arc temporal tan tancat és la Primera Sonata de Fauré que, estrenada el 1877, és gairebé quaranta anys anterior a les altres tres peces.

Tenim, doncs, un nucli sòlid de tres obres per a violí i piano que, provinents d'autors i estètiques diferents ens parlaran d'un món en un moment concret. El context d'aquest món és el d'aquella Europa hegemònica, colonial, altiva i insensata que inaugurava el sagnant segle XX sacrificant una generació sencera de joves als camps de Verdun i Passchendaele. La música, però –o si més no la música d'aquesta nit– sembla romandre al marge d'aquests fets, són peces, cadascuna a la seva manera, introvertides, sovint entotsolades, inquietes i, de vegades, inquietants, que s'interroguen més que no pas afirmen, que no trenquen amb la tonalitat però l'estiren, l'aprimen –menys en Fauré, més en Debussy i encara més en Szymanowski– fins que deixa de ser aquell sòl ferm que havia trepitjat amb seguretat tota la música del classicisme i del romanticisme. Formalment veiem, també, com, d'una manera general, la solidesa i claredat estructural de la forma heretada dels segles anteriors es va dissolent i afluixant amb uns límits cada vegada més imprecisos. Tres de les quatre peces d'avui tenen el nom de sonata, però cap d'elles –més en Debussy i menys en Fauré– ja no respon formalment al model "clàssic" de sonata que en aquells mateixos anys encara s'ensenyava als conservatoris. El resultat de tot plegat és una preciosa música imprecisa, un punt inestable, subtil i fugissera, que, més que una melodia concreta, ens deixa a l'esperit, en haver passat, el record indefinit d'una sensació inefable.

Programa

1a part

Claude Debussy (1862 – 1918)

Sonata núm. 3 per a violí i piano en sol menor

Gabriel Fauré (1845 – 1924)

Sonata núm. 1 per a violí i piano en la major, op. 13

2a part

Karol Szymanowski (1882 – 1937)

Mites, per a violí i piano, op.30

Gabriel Fauré (1845 – 1924)

Sonata núm.2 per a violí i piano en mi menor, op. 108

La Sonata per a violí i piano en Sol menor L.140 és la darrera obra composta per Debussy i juntament amb la Sonata per a violoncel (1915) i la Sonata per a flauta, viola i arpa (1916), forma part d'un projecte inacabat de sis sonates per a diverses configuracions instrumentals. L'obra va ser estrenada a la Salle Gaveau de París pel mateix compositor interpretant la part de piano en la que fou la darrera aparició pública de Debussy, que moriria, de càncer, deu mesos després. L'obra, insòlitàment breu per ser una sonata, emplenada de llum, moviment i vida per un home que sabia que s'estava morint, s'articula en tres moviments en el darrer dels quals, "un joc simple d'una idea girant sobre ella mateixa com una serp que es mossega la cua" –segons el propi autor– seguint el principi cíclic, es presenta material exposat en els moviments anteriors.

Gabriel Fauré presenta un catàleg limitat, però d'importància cabdal, de música de cambra. La seva primera obra dins aquest àmbit és, precisament, la Primera sonata per a violí i piano en La Major Op.13, estrenada el 1877. Estem davant d'una de les peces "fundacionals" de la música de cambra francesa, una obra que precedeix en gairebé deu anys la cèlebre Sonata de César Franck, la més coneguda de les sonates franceses per a violí i piano de la qual l'obra de Fauré en ve a ser la "mare" espiritual. L'obra, tot i que presenta encara influències de la música de cambra del romanticisme germànic, ja té en la fluïdesa, delicadesa i l'evanescència del perfil melòdic, la marca inequívoca de la música de Fauré.

Molts anys més tard, en l'ocàs de la seva vida, en un moment en què l'autor torna a dedicar-se intensament a la música de cambra i que coronarà amb el seu estrany i extraordinari Quartet de corda Op.121, Fauré crea la seva Segona sonata per a violí i piano en Mi menor Op.108, una obra superior, essencialitzada, on res no és sobrer, que, tanmateix, no gaudeix de la popularitat de la primera

sonata a causa, potser, de la densitat contrapuntística que la fa semblar menys lleugera que la seva germana gran.

Karol Szymanowski aborda la composició de Mites Op.30 el 1915 i es desconeix la data exacta de l'estrena que es deuria escaure en dates properes a la composició. L'obra s'articula en tres parts breus d'estructura lliure titulades La font d'Aretusa, Narcís i Dríades i Pan. Malgrat els títols, tots relacionats amb la Grècia clàssica, no estem pròpiament davant d'un cas de "música programàtica" en sentit estricte sinó, més aviat, davant d'un suggeriment poètic que posa en marxa el motor de la creació. Szymanowski, assessorat pel seu amic Paul Kochanski, ens ofereix a Mites un llenguatge violinístic veritablement nou, atrevit, que busca i troba nous timbres en el vell instrument. També és nova la relació amb el piano: tensa, sobre la base d'una harmonia duta al límit, i d'un treball sobre la modalitat i la tonalitat que obre la música a unes sonoritats iridiscentes, refinades, misterioses.

Xavier Pujol

Isabelle Faust

Isabelle Faust ha adoptat sempre una actitud musical on les noves experiències i descobriments són el centre principal de la seva actuació. La victòria en el Concurs Leopold Mozart l'any 1987, quan tenia només 15 anys, li va marcar el camí per fer una carrera com a solista però mantenint ben arrelats els principis fonamentals que inspiren la música de cambra. Amb Christoph Poppen, durant molt temps el primer violí del Quartet Cherubini, Faust hi va trobar un mestre amb qui compartia i reforçava aquestes conviccions musicals. Precisament aquest interès d'obrir-se a diferents idiomes musicals ha fet d'Isabelle Faust una artista important en l'àmbit de la música contemporània. Després de guanyar el Concurs Paganini l'any 1993, es traslladà a França on va aprendre a estimar i a interpretar el repertori francès, especialment la música de Fauré i Debussy. Aquí va començar a despertar l'interès internacional pel seu primer enregistrament (sonates de Bartók, Szymanowski i Janáček). L'any 2003, Faust va treure el primer enregistrament del *Concert per a violí* de Dvorák i la seva versió del *Concert per a violí i orquestra* de Beethoven del 2007 reflecteix la seva immersió en la visió gens dogmàtica que utilitza en les seves interpretacions, un desafiament i un incentiu per valorar la substància de cada nota per tal de comprendre el seu propòsit i significat. El seu últim enregistrament en solitari de les *Partitas i sonates* de J.S Bach va ser premiada amb un Diapason d'or el 2010, entre altres premis.

Podem escoltar Isabelle Faust amb el pianista Alexander Melnikov interpretant per a Harmonia Mundi la integral de les sonates de Beethoven, enregistrament que va rebre els premis Klassik i Gramophone Award a més de ser nominat a un Grammy. Isabelle Faust toca amb un Stradivarius "Sleeping Beauty" del 1704 prestat pel banc alemany Bank Baden-Württemberg.

Alexander Melnikov

Alexander Melnikov, nascut a Moscou, va donar mostres del seu talent a la prematura edat de 12 anys interpretant el *Concert per a piano núm. 1* de Rachmaninov. Va ser de vital importància el seu contacte i la influència rebuda d'Sviatoslav Richter. La seva implicació en la interpretació històricament informada va començar a l'edat de 18 anys i, encara avui, continua jugant un paper important en el seu repertori. La música de cambra proveeix un complement especial a les activitats de Melnikov, a més d'Isabelle Faust es troben entre els seus acompanyants Alexander Rudin i Jean-Guihen Queyras.

Les seves aparicions més recents i destacades han estat amb la HR-Sinfonieorchester, dirigida per Paavo Järvi; amb la NHK Symphony, sota la batuta d'Alexander Vedernikov; l'Orquestra Simfònica de Madrid; i amb la Mahler Chamber Orchestra, dirigida per Teodor Currentzis. Les properes aparicions inclouen recitals, com a solista i formant duets, en gires pels Estats Units, Japó i Europa, així com actuacions amb diferents orquestres com la NDR Sinfonieorchester, el conjunt de cambra Concerto Köln, la HR-Sinfonieorchester i la SWR Sinfonieorchester Baden-Baden & Freiburg.

Proper concert

Divendres 10 d'agost / 22 h
Església de Sant Genís

Il Giardino Armonico
Giovanni Antonini, director

Obres de J.S. Bach i Händel

Il Giardino Armonico, fundat el 1985 a Milà, és un dels conjunts musicals més destacats en la interpretació de música barroca. El grup ha rebut diversos reconeixements com el Gramophone Award (per "Il Proteo" de Vivaldi, 1996) i un Grammy (pel disc *Vivaldi Album*, 1999). Aquest any han decidit reproduir unes peces culminants en el cànon de la música barroca i de la música instrumental en general, el programa consisteix en tres dels *Concerts de Brandenburg* de Johann Sebastian Bach (escrits el 1721 i comissariats per Christian Ludwig, marcgraviat de Brandenburg), algunes de les obres més conegudes i visitades del repertori barroc, acompanyades d'un *Concerto Grosso* de Händel (el format de concerto italià que va inspirar precisament els *Brandenburg* de Bach). Sota la direcció de Giovanni Antonini, Il Giardino Armonico ens porta una interpretació fidedigna amb els instruments que es tocaven quan aquestes obres essencials en el panorama de la música instrumental varen ser escrites.

Nous móns oberts als sentits

Els tres móns de l'Obra Social són espais pensats per viure en família la natura, la cultura i l'alimentació a la Catalunya Central, el Pirineu i el Delta del Ebre

MónNatura Delta de l'Ebre

- Visita al centre d'interpretació de les aus
- Recreació d'unes salines tradicionals
- Observacions des del mirador

Món Sant Benet

- Visites guiades al Monestir i als Horts de Sant Benet
- Tallers i visites a la Fundació Alcía
- Descans a l'hotel Món i gastronomia als restaurants l'Angle, el Món i la Fonda

MònNatura Pirineus

- Visita al centre Fauna dels Pirineus
- Visita a l'observatori astronòmic
- Rutes i trekkings

MónNatura
Delta de l'Ebre

Llacuna de la Tancada, ctra. del Poblenou del Delta a les Salines
43870 Amposta (Tarragona) | 977 053 801
monnaturadelta.com

Món
Sant Benet

Camí de Sant Benet, 08272 Sant Fruitós del Bages | 93 875 94 00
monstbenet.com

MònNatura
Pirineus

Son, Alt Àneu 25589 - Lleida | 973 626 722
monnaturapirineus.com

**tallers,
activitats a
l'aire lliure,
espais de
natura...**

Organitza

Emisora oficial del festival

Cat **M**úsica

Col·laboren

EL PAÍS

CX Catalunya Caixa
Obra Social

JORQUERA UPIANOS

TR3SC

PARRÒQUIA DE
SANT GENÍS

STEINWAY & SONS.

Patrocinen

Ajuntament de
Torroella de Montgrí

Diputació de Girona
221 MUNICIPIS

SECRETARIA
DE ESTADO
DE CULTURA

Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Empreses Culturals